

[Stinus.]

det modsatte på fredsbestræbelserne. Kommentarerne hertil er, som det kunne ventes, meget forskellige. En talsmand for USAs regering har udtalt, at Sveriges anerkendelse formindsker fredsmulighederne. Amerikanske aviscommentarer har ikke været enige i denne bedømmelse. Således skrev det ansete Washington Post i en leder den 15. januar, at den svenske juridiske anerkendelse af Nordvietnam var af mindre betydning end den de facto-ankendelse, USA allerede har givet Hanoi ved at sætte sig til forhandlingsbordet med nordvietnameserne i Paris. Det samme synspunkt har Sveriges statsminister, Tage Erlander, givet udtryk for, og denne opfattelse deles af det radikale venstre.

Det må nu i højere grad end spørgsmålet om anerkendelse eller ikke-ankendelse af Nordvietnam være et spørgsmål om tidspunktet for anerkendelsen.

I efteråret 1957 blev der i øvrigt efter forudgående nordiske konsultationer truffet beslutning om dansk juridisk anerkendelse af Sydvietnam. Man må i dag stille det spørgsmål, om det ikke havde været rigtigt, om man allerede dengang, hvis man i det hele taget ønskede at anerkende, havde været konsekvent og — Genèveaftalerne af 1954 til trods, for allerede i 1957 var det jo en fiktion at regne med Vietnam som én stat i en overskuelig fremtid — anerkendt både Sydvietnam og Nordvietnam. Vi ved alle, at styret i Sydvietnam ikke ved egen hjælp ville være i stand til at opretholde nogen form for autoritet i landet, medens styret i Nordvietnam må karakteriseres som stabilt. Man må også se i øjnene, at Ho Chi Minhs regering vel ikke i samme omfang som Saigonregeringen støtter sig på fremmed hjælp.

Vi kan altså i dag beklage, at vi ikke for længe siden har anerkendt Hanoiregeringen, for den nordvietnamesiske regering har allerede længe opfyldt de betingelser, Danmark normalt stiller for at anerkende en regering, hvad enten man sympatiserer med den eller ej.

Men dette er historie, tidspunktet er forpasset, og vi må i dag nøgternt vurdere, om det er hensigtsmæssigt, fredsfremmende, at anerkende Nordvietnam netop nu på et tidspunkt, da forhandlinger mellem parterne har taget deres begyndelse. Vi skal nok anerkende Nordvietnam, men vi skal vælge det rigtige tidspunkt. Ethvert skridt, der kan bidrage til fred i Vietnam, må tages i betragtning, og kan der fremføres overbevisende argumenter for, at man kan fremme udsigterne til fred ved at anerkende Nordvietnam netop nu, medens forhandlingerne står på, så må den mulighed også tages i betragtning.

Afgørende for vore overvejelser må også være en vurdering af, om vore muligheder for senere at yde en effektiv hjælp til genopbygningen af Vietnam, Syd- og Nordvietnam, således som regeringen er indstillet på det, vil blive større eller mindre, såfremt vi anerkender regeringen i Hanoi nu eller på et senere tidspunkt.

I en pressemeddelelse fra det svenske udenrigsministerium den 10. januar begrundes den svenske beslutning bl. a. med, at planerne om efterkrigsbistand til Vietnam — og der må formodentlig her være tale om de fællesnordiske planer — nu har antaget så konkrete former, at man fra svensk side finder det formålstjenligt, at officielle forbindelser etableres.

Vi må naturligvis fra dansk side nøje vurdere, om vi deler denne svenske bedømmelse, og det radikale venstre vil gerne være med til at gennemdrøfte dette i et udvalg. Vi vil også gerne lytte til argumenter for, at man kan fremme udsigterne til fred ved anerkendelse af Nordvietnam netop nu.

Jeg har noteret mig udenrigsministerens bemærkninger om, at regeringen ikke i øjeblikket finder det rigtigt at forlade den hidtil fulgte linje, og at tiden ikke er inde til, at Danmark bør optage diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, samt at dette hænger nøje sammen med den i dag uafklarede situation. Denne opfattelse har også andre ordførere givet udtryk for her i dag, og jeg